

ZODIÁKUS
FARKASOK

STAR
CURSED
A CSILLAGOK ÁTKA

ELIZABETH BRIGGS

VENTUS
KIADÓ

A fordítás alapja:
Elizabeth Briggs: *Star Cursed – Zodiac Wolves, Book 2*
First published in 2021 by Elizabeth Briggs Books

Fordította
Hoppán Eszter

Szerkesztette
Eisner Zsuzsanna

Borítóterv
Covers By Christian

ISBN 978-615-640-770-2

Minden jog fenntartva

Copyright © Elizabeth Briggs 2021
Hungarian edition © Ventus Libro Kiadó 2026
Hungarian translation © Hoppán Eszter 2026

ELSŐ FEJEZET

Amikor gyerek voltam, apám mindig azt mondogatta, hogy elátkozott csillagzat alatt születtem. Miközben új börtönömben ücsörögtem, hirtelen elfogott az aggodalom, hogy talán tényleg igaza volt.

Valahányszor lehunytam a szemem, azért imádkoztam, hogy ha kinyitom, akkor már valahol máshol legyek. Azt akartam, hogy ez az egész csak egy álom legyen, hogy ne legyen igaz, ami az elmúlt pár napban történt, de a cella falának látványa már szinte beleégett a retinámba. Amikor újra kinyitottam a szemem, a rácsok még mindig ott voltak, és az emlékezetembe idézték, hogy tényleg rab vagyok itt, ebben az újabb ketrecben. Csak ezúttal a legádázabb ellenségem tartott fogva.

Jordan órákkal ezelőtt magamra hagyott, és azóta azal ütöttem el az időt, hogy tanulmányoztam a környezetemet, és megpróbáltam valami menekülési lehetőséget

találni. Egyelőre minden eredmény nélkül. Átváltoztam farkassá, hogy megpróbáljak kommunikálni a falkámmal, de túl messze voltak. Találtam néhány egyszerű ruhadarabot a kemény priccsen, és felvettem őket. Aztán keresni kezdtem egy gyenge pontot a rácson, egy repedést a falon, bármit, amit fel lehetne használni, de nem volt szerencsém. A Kígyótartók börtönével ellentétben itt nem voltak ablakok, és a levegő is dohosnak érződött, ami arra engedett következtetni, hogy a föld alatt vagyok. De legalább kamerákat vagy mikrofonokat nem láttam, és elektromos zümmögést sem hallottam, ami a megfigyelésemre utalt volna. Két férfi alakváltó őr állt a cellám előtt, és még csak rám sem néztek. Ha koncentráltam, hallottam a szívverésüket. Lassú és szabályos volt, mint ha egy kicsit sem aggasztaná őket a jelenlétem. Végül is csak egy ketrecbe zárt kis farkas voltam, akit nem tekintettek fenyegetésnek.

Fogalmuk sem volt róla, hogy mekkorát tévednek.

Kaden megtanított arra, hogyan kell harcolni, Stella pedig arra, hogyan kell farkasként viselkedni. Valahogy időközben megtanultam használni a Hold érintésének ajándékát is. Tudtam, hogy ki fogok jutni innen, és vissza fogok térni az igazi falkámhoz. Csak ki kell várnom a megfelelő pillanatot.

Amikor eszembe jutott Kaden, olyan erővel fogott el a szomorúság és a vágyakozás, hogy alig kaptam levegőt. Megdöbrentett, hogy mennyire hiányzik, és még szörnyűbb volt a tudat, hogy biztosan gyűlöl is. Kaden arc-

kifejezése akkor, amikor elhajtottunk Jordannel, örökre belevésődött az elmémbe, olyan tisztán, mint a nap. Azt hitte, hogy önszántamból mentem el, hogy nem tudtam ellenállni a Jordanhez fűződő párkötésnek, és az Oroszlánt választottam helyette. Kétségbeesetten szerettem volna elmagyarázni neki, hogy csak azért tettem, hogy megmentsem a Kígyótartó-falkát az Oroszlánoktól és a szövetségeseiktől, a Nap-boszorkányoktól. Ha nem kötöttem volna alkut Jordannel, az egész erdő hamuvá égett volna, és vele együtt a falkám is. Fájdalmas volt hátrahagyni őket, különösen azzal a tudattal, hogy árulónak hisznek, de legalább életben maradtak.

Megdörzsöltem a karomon a Kígyótartó-jelet, remélve, hogy az áldozatom nem volt hiábavaló. Láttam elmenni a Nap boszorkányait, és Jordan megesküdött, hogy a falkámnak nem esik bántódása. Bár nem bíztam a társamban, csak remélni tudtam, hogy betartotta az ígéretét. De vajon meddig lesz így? És mi lesz Jordan következő lépése? Azt mondta, hogy nagy tervei vannak velem, de elment, mielőtt közölte volna, hogy mik azok. Nem tehettem mást, csak vártam, hogy visszajöjjön.

Mintha csak a gondolataim idézték volna meg, a párkötélék egyszer csak életre kelt, lélegzetelállító gyorsasággal és hirtelenséggel. Szörnyű vágyakozás fogott el, amikor lépteket hallottam az ajtó előtt, és elakadt a lélegzetem, miközben Jordan érkezését vártam. Amikor az ajtó kinyílt, minden erőmre szükség volt, hogy ne pattanjak fel, és ne rohanjak oda az Oroszlán-falka új alfájához.

Jordan megállt az ajtóban a maga teljes jóképű, izmos mivoltában. Már ránézésre is túl dögös volt, és pimasz tekintetén látszott, hogy ezt tudja is magáról. Eszeveszetten szerettem volna beletúrni abba a szélfúttá, szőke loboncába, és a számmal végigsimítani a napbarnított bőréen, miközben erős karjával átfog, és...

Nem! Megráztam a fejem, hogy megtisztítsam az elmém, miközben Jordan intett a két őrnek, hogy hagyjanak magunkra bennünket. Miután egyedül maradtunk, igazi alfa-magabiztossággal indult el felém, én pedig összeszorított foggal próbáltam mozdulatlan maradni, de egész testemben remegtem az erőfeszítéstől. *Kadent akarod, nem Jordant. Kadent, Kadent, Kadent...*

Amikor Jordan megállt a rács előtt, észrevettem, hogy egy tányér ételt és egy üveg vizet tart a kezében. Szinte azonnal megcsapott az illat, és összefutott a nyál a számban, aztán megkordult a gyomrom. Nem is emlékeztem, mikor ettem utoljára. Az éhségemnél már csak a szomjúságom volt rosszabb.

– Gondoltam, jólesne neked egy kis frissítő – mondta Jordan, nagylelkűnek tetteve magát, mintha nem hagyott volna magamra órákra ennivaló és víz nélkül.

Először átdugta a vizespalackot a rácson, én pedig óvatosan felálltam, hogy kivegyem a kezéből. Vigyáztam, hogy ne érjek hozzá, mert tudtam, hogy attól csak még inkább felerősödne a vonzás. Nyilvánvalóan akart tőlem valamit, ezért muszáj volt megőriznem mellette a hidegvéremet.

– Nem nyúltam a kajádhoz – folytatta, félreértelmezve a tétovázásom okát.

Felhúztam a szemöldökömet, miközben kinyitottam a vizespalackot, és hallottam a kupak roppanását, ami jelezte, hogy érintetlen. Mohón inni kezdtem, hogy csilapítsam gyötrő szomjamat, de néhány hosszú korty után tudatosan megálltam, nehogy rosszul legyek.

Jordan beadta a rácson az ennivalót. Nem tudtam megállni, hogy ne bámuljam meredt szemmel a szalonnásajtos omlettet, kolbásszal és pirítóssal, szépen elrendezve a papírtányéron. Külön erőfeszítés kellett hozzá, hogy ne tömjem azonnal a számba. Ehelyett mélyeket lélegeztem, és bevettem a farkasérzékeimet, hogy kiderítsem, van-e benne valami oda nem illő.

Fűszerek, hús, sajt, tojás, kenyér. Semmi más.

– És nem is mérgeztem meg, ha erre vagy kíváncsi – mondta Jordan, már-már vidáman. – Nem akarlak bántani, Ayla.

– Tényleg nem? Azelőtt nem esett nehezedre – ültem vissza a priccsemre az ennivalóval. Reméltem, hogy az evés segít, hogy visszanyerjem az erőmet. Jordan némán figyelte, ahogy a műanyag késsel és villával belevágok az omlettbe, és a számhoz emelek egy darab tojást. Kényszerítettem magam, hogy kicsi, lassú falatokkal haladjak ahelyett, hogy falni kezdtem volna.

Jordan nekidőlt a cella rácsainak, úgy nézte, ahogy eszem.

– Gondolkoztál az ajánlatomon, hogy az alfa-királynőm legyél?

Megrágtam a falatot, és rámeredtem. Nem szakítottam meg a szemkontaktust, pedig az érzéseim összevissza cikáztak a gyűlölet és a vágy között.

– Megölted a bátyámat, és elraboltál az új falkámtól. A társad sem leszek soha, nemhogy a királynőd.

– Már most is a társam vagy. – Az arrogáns kijelentés rosszul érintett, még ha helytálló is volt. – A csillagok döntöttek így, és most, hogy az apám meghalt, és én vagyok az alfa, másképp lesznek a dolgok.

– Nem tűnsz túl szomorúnak a veszteség miatt – motyogtam egy falat pirítóssal a számban.

– A családod kiirtása az apám döntése volt, nem az enyém – folytatta Jordan. – Én nem akarok több vérontást.

Durván felkacagtam.

– Néhány órával ezelőtt még azzal fenyegetőztél, hogy megölnöd a gyerekeket, most meg higgyem el, hogy igazából szent vagy?

Jordan állta megfeszült.

– A Nap-boszorkányok megígérték, hogy segítenek az Oroszlánok uralma alá hajtani az összes többi falkát. Veled az oldalamon egyesíthetjük a Rákok megmaradt tagjait az Oroszlánokkal, utána pedig a többi falka már harc nélkül is beáll a sorba. Együtt fogunk uralkodni a zodiákus farkasok felett, ahogy a csillagok mindvégig akarták.

– Tőlem aztán elhúzhatnak a csillagok a francba! – válaszoltam. – És ha már itt tartunk: te is.

Jordan oldalra hajtotta a fejét, és meglepett arcot vágott, mintha arra számított volna, hogy simán beadom a derekam. Amiről persze rohadtul szó sem lehetett. Továbbra is éreztem a kötelék mindent elsöprő vonzását iránta, de nem akartam ilyen könnyen megadni magam és a párja lenni. Csak azért voltam hajlandó eljönni vele, hogy a Nap-boszorkányok ne pusztítsák el a Kígyótartó-falkát. Semmi többről nem volt szó.

– Ez a sorsunk – mondta Jordan. – Tudom. És te is tudod. Minél hamarabb megadod magad neki, annál könnyebb lesz.

– Soha! – hördültem fel.

Jordan közelebb lépett a cellám ajtajához, és hirtelen nagyon is élesen láttam, ahogy az izmai a fényben mozognak, ahogy kigombolt fehér inge megmutatja a nyakát, majd megcsapott az illata: a napfény és a sivatagi levegő aromája. A szívem gyorsabban kezdett verni a késztetéstől, hogy felpattanjak, és odarohanjak hozzá, és éreztem, ahogy megmozdulok, mielőtt észbe kaphattam volna. Az ujjaim a vasrácsokra fonódtak, mintha szét tudták volna feszíteni azokat, csak hogy eljuthassak Jordanhez. Bármit is mondtam, bárhogy is küzdöttem ellene, nem tagadhatam le a kötelék vonzását. Jordan csáberejével szemben még a félbehagyott étel sem számított.

Lehunytam a szemem, remélve, hogy ez majd megszabadít a varázslattól, de nem működött. Minél inkább

próbáltam szembeszállni vele, annál erősebb lett a vágy, hogy együtt legyek Jordannel. Kétségkívül nagyon jóképű volt, láthatóan erős és egészséges. Minden megvolt benne, amit csak egy nő kívánhat a párjától. Kívülről legalábbis. Mert a személyisége sok kívánnivalót hagyott maga után. Tehetetlen dühvel fújtam egy nagyot, és kinyitottam a szemem.

Azt láttam, hogy Jordan mohó tekintettel bámul rám. Láttam ezt a nézést Kaden szemében is, és pontosan tudtam, mit jelent, de Jordannél más volt. Mélyen a vágyakozás alatt olyan kínzóan rossz érzésem támadt, amitől megmozdult a gyomromban az, amit az előbb ettem.

– Tudom, hogy akarsz engem – mondta Jordan hideg, magabiztos mosollyal. – A párkötelék nincs teljesen megpecsételve addig, amíg nem szexeltünk. Ezért bújsz ki a bőrdőből a vágytól, hogy a közelembbe kerülj. Ne aggódj, a következő teliholdnál rendezünk egy nagy ünnepséget, és akkor majd igazi pár lesz belőlünk. És hivatalosan is csatlakozol az Oroszlán-falkához.

Minden önuralmamra szükségem volt, hogy eltitkoljam: egy lépésre vagyok attól, hogy nekiugorjak a rácsnak miatta, pedig a szavai rémülettel töltöttek el.

– Szó sem lehet róla – nyújtottam ki a karom, hogy lássa a Kígyótartó-jelet. – Már van falkám, nem emlékszel? És ami a párosodási szertartást illeti, azt is inkább kihagyom, kösz szépen.

– Pedig meglesz – mondta Jordan, és ez inkább fenyegetésnek hangzott, mint ígéretnek. – Gondoskodom róla.

Jordan ellökte magát a rácstól, és kiment a helyiségből. Erős rántást éreztem a láthatatlan kötélén, és legszívesebben utánamentem volna. De nem mehettem, mert be voltam zárva egy nyavalyás ketrecbe. Bár egy részem hálás volt ezért a börtönért, nem voltam biztos abban, hogy mi történt volna, ha Jordannel pár percnél hosszabb időre magunkra maradunk.

Abban a pillanatban, ahogy távolabb kerültünk egymástól, éreztem, hogy újra tudok koncentrálni. Vettem egy mély lélegzetet, és lassan kiengedtem, majd visszaementem az ágyamhoz és az ennivalómhoz. Bármilyen is lesz, nem párosodhatok Jordannel. Kadent akarom, nem Jordant – annak ellenére, amit a párkötelék súgott, és annak ellenére, hogy mennyire ellenállhatatlannak találom az Oroszlán-alfát, amikor a közelében vagyok.

Élénk emlékképek rohantak meg a Konvergenciáról, miközben folytattam az evést. A szégyen, amikor Jordan elutasított, aztán az utána következő zűrzavar és borzalom, a falkám és a bátyám elvesztésének fájdalma. Olyan volt, mintha csak tegnap történt volna. Szörnyű érzés volt, hogy az a hím, aki elvileg a párom, vadászik rám. Majdnem olyan szörnyű, mint látni a bátyámat el-esni. Mindenki, aki a családomhoz tartozott, meghalt azon az éjszakán az Oroszlán-falka miatt.

Harag forrongott a zsigereimben – olyan ismerős érzéssel, amit most már örömmel üdvözöltem. Meg fognak fizetni mindazért, amit elkövettek. Lehet, hogy a szüleim rosszul bántak velem, de attól még a szüleim vol-

tak. És Wesley? Jobban szerettem őt, mint bárki mást az életemben, és az Oroszlánoknak meg a szövetségeseiknek köszönhetően most halott. Persze nem Jordan volt az, aki bevitte a gyilkos csapást, de attól még ugyanolyan bűnrészes volt mindegyikük halálában. Ugyanúgy lakolnia kell, mint a többieknek.

Erről gondoskodni fogok.

MÁSODIK FEJEZET

Órák teltek el. Próbáltam aludni, de az agyam túlságosan is tudatában volt annak, hogy ellenséges területen vagyok, és két ór van tőlem alig néhány méterre. Ráadásul fogalmam sem volt, mennyi ideig voltam kiütve, miután Jordan beinjekciózott. Talán napokig. Elég ideig ahhoz, hogy a Kígyótartó-falka kanadai területéről áthozzanak Arizonába, az Oroszlánokhoz. Megtapogattam a szúrás helyét, és azon tűnődtem, vajon mit adott be. Alakváltó véremnek le kellett volna küzdenie a legtöbb szert, de Jordan ezek szerint megtalálta a módját, hogy órákra le-szedáljon.

Miután jó ideig forgolódtam a kemény priccsen, csak egyre nyugtalanabb lettem, így inkább felkeltem. Ahhoz voltam szokva, hogy a napom nagy részét edzéssel és harccal töltsem, nem pedig ketrecbe zárva, mint egy állat.

Nyújtani kezdtem, hogy elüsssem az időt, és végigcsináltam az összes pózt, amíg el nem lazultam, és az összes tompa fájdalmam el nem múlt. Aztán elkezdtem azokat a formagyakorlatokat, amelyeknek a megtanítására Kaden annyi időt áldozott. Nem volt ugyanaz nélküle gyakorolni, de segített elterelni a figyelmemet a jelenről. Meg a párzási szertartásról, amit Jordan említett.

A testem simán mozgott, és mostanra már természetessé váltak a kitérések, vetődések, rúgások. Hirtelen eszembe jutott az edzések első néhány napja, amikor még alig tudtam megállni a lábamon, és sötét elégedettség futott át rajtam. Kaden kitartásának és a belém vetett hitének köszönhetően jutottam el idáig. Már nem az a kislány vagyok, akit Jordan megpróbált megölni a Konvergencián.

Amikor már lihegtem, és csöpögött rólam az izzadság, megálltam, hogy szünetet tartsak. Nem lett volna jó, ha túlságosan kifárasztom magam, mert Jordan bármikor visszajöhetett. Leültem az ágyra, és számba vettem, hogy mit tudok. Az Oroszlán-falka Arizonában, Phoenix közelében tanyázik, de ennél többet nem tudtam a területükről. Jelenleg Oroszlán-időszak van, így erősebbek, mint bármelyik másik falka, amíg át nem lépünk a Szűz-időszakba. Ez óriási hátrányt jelentett a számomra. Lehetetlennek tűnt a menekülés, és volt egy rövid, kétségbeesett pillanatom, amikor úgy éreztem, hogy talán soha nem jutok ki innen. Elképzeltem, hogy évekig sorvadozom majd

a zárkában, míg végül megadom magam a párköteléknek, és hagyom, hogy Jordan az alfa-nőstényévé tegyen.

Nem, mondtam magamnak. Meg fogod találni a kiutat. Muszáj.

Különben sem voltak elpazarolni való éveim. Alig két hét lehetett hátra a következő teliholdig. Ha ki tudnék jutni éjjel, talán ki tudnám használni a holdfényt a szökéshez. Addig is várnom kellett a megfelelő pillanatra. A feladás nem volt opció. Vissza fogok térni Kadenhez. Valahogyan.

Az egyik ór hozott még vizet, de máskülönben senki sem szólt hozzám. Nem tudtam, mennyi az idő, és egy kicsit megzavart, hogy nem láttam, nappal van-e, vagy éjszaka. Lehunytam a szemem, és az érzékeimmel kezdtem el körbetapogatózni. Úgy döntöttem, hogy nappal van, bár nem tudhattam, hogy jól gondolom-e. Egyszerre félve és reménykedve vártam Jordan visszatértét, miközben az idő csigalassúsággal vánszorgott.

Végül megint hallottam, hogy valaki közeledik a folyosón, és felültem. Zsigerből éreztem, hogy Jordan az, mielőtt még megpillantottam volna. Megerősítettem magam vele szemben, és győzködtem magam, hogy semmi olyat nem tud mondani, ami miatt bedölnék neki. Mivel úgy tűnt, hogy a távolságtartás segít a józan eszem megőrzésében, nekivettem a hátam a legtávolabbi falnak.

Elhúztam a szám, amikor Jordan kinyitotta az ajtót, de nem riasztotta el a grimaszom. Csak egy bájos mosoly-

lyal reagált, és intett a kezével. Még három alakváltó jött be a parancsára, ennivalóval, székekkel és egy összecsukható asztallal. Ez volt a legnagyobb alakváltó csapat, amit azóta láttam, hogy magamhoz tértem. Pislogtam, és azon tűnődtem, hogy vajon mire készülhetnek. Bármi is volt az, biztosan nem jelentett jót.

– Reméltem, hogy ma este veled vacsorázhatok – jegyezte meg Jordan.

– Én pedig azt reméltem, hogy visszatérhetek a saját falkámhoz, de nem mindig kapjuk meg, amit akarunk – válaszoltam.

Sajnos a gyomrom éppen ezt a pillanatot választotta, hogy hangosan megkorduljon. Sok idő telt el azóta, hogy megettem, amit Jordan korábban hozott, és már régen elégettem az egészet a gyakorlatozással. *Áruló*, gondoltam, amikor lenéztem a hasamra.

Jordan mosolya csak még szélesebb lett a hangtól, amit nyilvánvalóan ő is hallott. Azok a rohadt farkas-érzések!

– Mindketten tudjuk, hogy enned kell. Ugyan min változtat, ha velem teszed?

– Rendben – feleltem, és ebbe az egyetlen szóba próbáltam belesűríteni minden ellenkezésemet.

Ha Jordan észre is vette a maró hangnemet, nem mutatta. Pimaszul vigyorgott rám, miközben a három alakváltó a háta mögött felállította az asztalt és a két széket, aztán kirakták a tányérokat és az evőeszközöket. A gyom-

rom ekkor egy halkabbat kordult az ennivaló láttán, és az illattól megint elindult a nyálelválasztásom. A helyzet egyetlen előnye az volt, hogy az éhség olyannyira elfeledtette velem a párkötélék vonzását, hogy az már-már elviselhető lett.

Jordan biccentett az egyik őrnek, aki odalépett egy kulcsosomóval, amely megcsörrent, amikor Jordan kiválasztotta belőle a megfelelőt. Megjegyeztem, hogy melyik kulcs volt az: egy kissé nagyobb, fényes darab, mintha nemrég cserélték volna ki a zárat a cellán. Amikor Jordan kiengedett, észrevettem, hogy a másik őr vigyázzban áll, és úgy éreztem, mintha lyukat égetne a hátamba a tekintete.

Rápillantottam.

– Ne izgulj, nem vagyok olyan hülye, hogy megpróbáljak elszökni.

– Ha azt hinném, hogy el fogsz szökni, nem engedtelek volna ki – mondta Jordan, miközben tökéletes úriemberként kihúzta nekem a széket. – De mindketten tudjuk, hogy nem fogod megtenni.

Leültem, és a tányéromra néztem. Egy vastag szelet steak volt sötét mártással, sült krumplival és fokhagymás zöldbabbal. Beledöftem a villámat, és már túl voltam néhány falaton, amikor felpillantottam, és láttam, hogy Jordan túlságosan is elégedetten figyel. Mindkettőnknek töltött egy-egy pohár vörösbort, mintha ez egy randi lett volna. Talán számára az is volt.

Óvatosan ittam egy kortyot a borból, bár tudtam, hogy alakváltó anyagcserém megakadályozza, hogy az alkoholnak bármilyen hatása legyen rám.

– Minden hölgyet, akinek udvarolsz, úgy kezelsz, mintha a foglyod lenne, vagy csak én vagyok ilyen szerencsés?

– Nem akarlak fogságban tartani – mondta Jordan szenvtelen, nyugodt hangon. Ez ugyanaz az alakváltó lett volna, aki vicsorgott és morgott rám, aki üldözött és megvert a Konvergencián? Egy cseppet sem bíztam ebben az új, nyájas Jordanben, de nem tudtam levenni róla a szemem. Pizkosul jól nézett ki ma este az újabb fehér ingében, ami éppen csak annyira volt kigombolva felül, hogy kivillanjon belőle izmos mellkasa, az ingujját pedig feltúrte szexi, izmos karján. A vágy hullámától megfeszült a combom, és újabb falatot tömtem a számba, mielőtt valami olyat mondtam volna, amit később megbánok.

– Azt tervezem, hogy abban a pillanatban kiengedlek ebből a cellából, amint felszabadultál az alól az agymosás alól, amit azok a kígyók végeztek rajtad – folytatta Jordan.

– Nem vagyok agymosott – feleltem. – Sőt, végre világosan látom a dolgokat. Amíg a Kígyótartó-falkával voltam, kinyílt a szemem, és rájöttem, hogy mi a baj a zodiákus farkasokkal.

Jordan felhúzta a szemöldökét, miközben az ujjai között forgatta a borospoharát.

– Hadd találjam ki! Azt mondták neked, hogy különleges vagy. Hogy csak ők segíthetnek neked abban, hogy teljes mértékben kibontakoztasd a benned rejlő képességeket. Bosszút ígértek azok ellen, akik ártottak neked. Aztán elmesélték, hogyan űzték el őket igazságtalanul, és hogy a Nap-boszorkányok gonoszak. Valami ilyesmi, ugye?

Kinyitottam és becsuktam a számat. Kerestem a megfelelő választ, de nem találtam. Minden, amit mondott, pontosan úgy történt, én pedig zavartan néztem le a tányéromra.

Jordan felhorkant.

– Dióhéjban: csupa olyasmit mondtak, amit hallani akartál, hogy hasznodat vehessék, Ayla. Te voltál a csali, és most, hogy már nem kellesz, eldobtak. Mindketten tudjuk, hogy egyikük sem jön el érted.

Au! A szavainak igazsága szinte égetett.

– A Nap-boszorkányok gonoszak – jelentettem ki határozottan. – Amit velünk tesznek, az nem természetes. A Kígyótartó-falka tagjai már kisgyermekként megszerzik a farkasukat, és egyedül találhatnak párt. A Hold átka egyáltalán nem hat rájuk.

– Ők is használják a Hold-boszorkányok sötét mágiját. Gondoltál már arra, hogy talán ezért sikerült megmenekülniük a Hold átkától? – hajolt előre Jordan, hogy a szemembe nézzem. – Tagadod, hogy a Kígyótartó-falka háborút tervez a zodiákus farkasok ellen, hogy behódolásra kényszerítsen vagy elpusztítson minket?

– Az Oroszlánok nem ugyanezt csinálják? Úgy emlékszem, hogy nem is olyan régen a falkám tagjai ott sikoltottak és haldokoltak körülöttem.

Jordan összeszorította a száját.

– Ahogy már korábban is mondtam, az nem az én művem volt, és nem akarom, hogy újra megtörténjen. Ugyanez elmondható a Kígyótartó-alfáról is?

Összeszorult a szívem Kadenre gondolva.

– Ő nem az a szörnyeteg, aminek hiszed. Egyikük sem az.

Jordan szeme összeszűkül, és a hangja jéghideg lett.

– Ő az, akivel teliholdkor lefeküdtél?

Megdermedtem, a hátamon borzongás futott végig. Honnan tudott erről?

– Te meg miről beszélsz?

Jordan ujjai megfeszültek a villán, és úgy nézett ki, mint aki mindjárt ledöf valakit. Mondjuk, engem.

– Éreztem, amikor tüzelni kezdte azon az éjszakán, és éreztem, hogy órákig kefélsz valaki mással. Gyötrelmes volt. Soha életemben nem éreztem még ilyen áruást és kétségbeesést. Majdnem lekapartam magamról a bőrömet.

Leesett az állam. Érezte az egészet? Basszus! Soha nem gondoltam arra, hogy Jordan min mehetett keresztül, amikor tüzeltem, vagy hogy ez milyen hatással lehetett rá. Egy pillanatra elfogott a bűntudat, de aztán túltettem magam rajta. A szemébe néztem, és azt mondtam:

– Szuper. Akkor most már tudod, milyen érzés volt, amikor elutasítottál.

Egy villanásnyi fájdalom futott át az arcán.

– Azt hiszem, megérdemeltem.

Ez a válasz meglepett, és egy hosszút kortyoltam a borból, mielőtt megszólaltam volna.

– Igen, aznap este lefeküdtem Kadennel. Megakadályozta, hogy elveszítsem az eszem, és minden pasival dugjak, aki csak az utamba kerül, mivel téged nem tudtalak elérni. De az csak szex volt. Semmi több. És az után az éjszaka után soha többet nem csináltuk.

Jordan oldalra hajtotta a fejét, úgy nézett rám.

– Ezek szerint semmit sem jelent neked?

– Nem – hazudtam. Minden más, amit mondtam, igaz volt, de nem akartam, hogy tudja, mennyire fontos nekem Kaden. Úgy éreztem, hogy ezt fel tudná használni ellenem, és nem akartam még több hatalmat adni neki önmagam felett. – És én se jelentek neki semmit.

– Remek – dőlt hátra Jordan, és elernyedte a válla.

– Gondoltam, hogy így van, de biztosra kellett men-nem. Veled ellentétben én mindvégig hűséges voltam. Az egyetlen nő, akivel párosodni fogok, az te vagy. És mostantól te is csak velem fogsz dugni.

Borzongás futott végig rajtam a birtokló szavak hallatán, és az undorral keveredő vágy arra készítetett, hogy fészkelődni kezdjek.

– Kösz, de nem érdekel.

– Nem tagadhatod le, hogyan érzel irántam – mondta erre Jordan. – A szemedben látszik, hogy egy másodpercre vagy attól, hogy átugord az asztalt, és az ölembe mássz. Hidd el, én is pont ugyanígy vagyok ezzel. És mivel megállapítottuk, hogy senki nem fog eljönni érted, miért állnál ellen az elkerülhetetlennek?

Igaza volt, és sokkal könnyebb lett volna csak úgy feladni, főleg azért, mert tudtam, hogy Kaden nem fog megmenteni. De mélyen a párkötélék vonzerején túl úgy éreztem, hogy valami nem stimmel. Megráztam a fejem.

– Lehet, hogy elkerülhetetlen, de ameddig lehet, küzdök ellene.

A legnagyobb meglepetésemre Jordan elvigyorodott ezen.

– És akkor a végén még édesebb lesz a győzelmem.

Égnek emeltem a tekintetem, aztán befejeztem az evést, ügyelve arra, hogy ne nézzek rá, mert ez segített ellenállni a vágynak, hogy odamenjek hozzá. Ő is befejezte az étkezést, és a poharán dobolt az ujjaival. Éreztem magamon a tekintetét, amivel szinte simogatta a bőrömet, és hirtelen nehezen kaptam levegőt.

Jordan egy húzásra kiitta a maradék borát.

– Monddd, hogy menekültél meg előlem a Konvergencián?

Hevesen kezdett verni a szívem a hirtelen témaváltástól.

– Elfutottam. Túl lassú voltál, azt hiszem.

– Ne hazudj! Tudom, hogy valami furcsa dolog történt. Az egyik pillanatban még ott voltál, a következőben pedig már valahol máshol. Valamilyen varázslat volt?

– Fogalmam sincs.

Jordan az asztalra csapott az öklével, én pedig ugrottam egyet a helyemen.

– Láttam, hogy eltűntél, Ayla. Mondd el, hogyan csináltad!

Tessék, előkerült az a Jordan, akit olyan jól ismertem, aki megvert és üldözött az erdőben. Egy pillanatig aggódtam, hogy talán azóta kifejlődött a lelkiismerete és a szíve, ezért komolyan örültem, hogy továbbra is egy igazi pöcs. Így sokkal könnyebb volt elküldeni őt a francba.

Félretoltam a tányéromat, jelezve, hogy a randinak vége.

– Rohadtul semmit nem mondok el neked.

– A párom vagy! – ordította Jordan, és hirtelen előttem termett széles vállával, izmos termetével. Nem használta az Oroszlán-erejét, mégis félelmetesen festett. – Engedelmeskedned kell nekem.

Erre a meglepő fordulatra elnevettem magam.

– Kell? Nekem semmit sem „kell”. Annyira hozzászoktál, hogy megkapod, amit akarsz, hogy elfelejtetted, hogyan hangzik a „nem” szó. Hadd emlékeztesselek rá!

– Lassan feltartottam a középső ujjamat. – Nem.

A tekintete hirtelen felizzott, és azt hittem, megüt, de aztán hátborzongató nyugalom ült ki az arcára.

– Nemsokára kiderül. Néhány nap múlva már igazán a párom lesz, és akkor nem tagadhatsz meg tőlem semmit. – Gonosz vigyor futott át az arcán. – Eszed ágában sem lesz.

Biccentett az egyik őrnek, aki elkapta a karomat, mielőtt megpróbálhattam volna ellenállni. A fickó visszalökött a cellába, és az ajtó bezárult mögöttem. Három másik alakváltó érkezett, és némán elkezdtek összetakarítani, Jordan pedig szó nélkül kiment a helyiségből.

Leültem a priccsre, és nekidőltem a falnak. Szorosan lehunytam a szemem, miközben az érzések forgószeleként kavargtak bennem. *Hogyan fogok kimászni ebből a slamasztikából?*